63ste Jaargang No. 5080

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Dinsdag 8 April 1947

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8, Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 1?, Oranjestad; tel. 38.

Gromyko valt Amerika aan

Henri Ford gestorven

De Gaulle houdt zijn speech

GROMYKO VOOR DE VEILIGHEIDSRAAD.

Andrei Gromyko hield Maandag in de Vergadering van de Veiligheidsraad een toespraak waarin hij de politiek van de Sovjets ten aanzien van de bewapeningsbeperking uiteenzetten.

Gromyko verklaarde dat de veiligheid verband houdt met de bewapeningsbeperking. „De beperking van bewapening en de controle daarover genomen één enkele maatregel en beide behoren tegelijkertijd te worden toegepast. Met betrekking tot de eis van de Westerse mogendheden voor waarborgen zeide hij: Wij kunnen het niet eens zijn met de positie door deze mogendheden ingenomen, zij is niet correct".

Hij verklaarde verder dat Duitsland en Japan thans gedemilitairiseerd zijn en dat daardoor de redenen om grote troepen daar te handhaven, vervallen zijn. De militaire begrotingen van sommige Geallieerde landen zijn thans volgens Gromyko veel hoger dan voor de oorlog. Hij eindigde met de mededeling dat „het succes van de Veiligheidsraad op dit gebied" (ontwapening) een diepgaand effect zal hebben ten bate van het gezag van de gehele organisatie der Verenigde Naties (Lake Success, (AP) 7.4).

DE GAULLE AAN HET WOORD.

Tijdens een plechtigheid te Straatsburg ter herdenking van de gevallenen van het Noordamerikaanse leger, zeide De Gaulle Zondag tot een menigte van 60.000 personen dat indien een nieuwe tyrannie de wereld zou bedreigen, de Verenigde Staten en Frankrijk klaar zullen staan om haar te bestrijden. Sommige opmerkers legden de woorden van De Gaulle uit als een zinspeling op het Communisme en een aanduiding dat hij Frankrijk nauwer zal aansluiten aan de Westerse mogendheden in geval hij aan de macht zou komen. Men zeide dat deze toespraak van De Gaulle een inleiding was op de politieke toespraak die hij Maandag heeft gehouden. De Gaulle verklaarde van mening te zijn dat de nieuwe grondwet herzien zou moeten worden en dat zij zou moeten voorzien in een sterk uitvoerende macht.

Op zekere ogenblik zeide De Gaulle: „Amerika en Rusland zijn noodzakelijkerwijze elkaars tegenstanders ofschoon wij willen hopen dat zij niet elkaars vijanden zullen worden. Hij zeide dat door Frankrijks' ligging tussen deze twee grote machten „de handhaving van onze onafhankelijkheid een brandende en uiterst voorname aangelegenheid wordt".

Hij verklaarde verder dat de enige oplossing voor Frankrijk is de leiding te nemen bij het vestigen van een West-Europees bloc teneinde een evenwicht te krijgen. Hij herinnerde voorts aan zijn reeds geuite raad aan het Franse volk om de huidige grondwet te herzien en verklaarde dat een gevolg van de verschillen tussen Frankrijks vele partijen was dat geen van allen in staat is om alleen de staat te leiden, terwijl alle of verscheidene zich deze leiding zouden willen aantrekken. De Gaulle ondersteunde zijn aanbod om naar het politieke leven terug te keren met een program van economische en sociale hervormingen en een nieuwe buitenlandse politiek (Straatsburg, (AP) 7.4).

VONNIS BEKRACHTIGD.

Het Hooggerechtshof van Palestina verwierp het verzoek tot vernietiging van het doodvonnis tegen Dov Bela Gruner, lid van de Joodse ondergrondse beweging. Dit verzoek werd ingediend door de Joodse gemeente van Telaviv. Het was gegrond op de bewering dat een doodvonnis in strijd zou zijn met het Britse mandaat (Jerusalem, (AP) 7.4)

Tijdens de Paasdagen hadden er wederom demonstraties van de Joodse ondregrondse beweging plaats, men wierp grote spandoeken met vliegtuigen, waarop te lezen stond: „De strijd gaat onverminderd voort".

TERUGGAVE VAN GESTOLEN GOEDEREN.

In de Commissie vanwege de Grote Vier die aan het werken is aan het Oostenrijkse vredesverdrag is men overeengekomen dat de Oostenrijkse regering de goederen die door de Duitsers aan Joodse en andere eigenaren om ras- of godsdienstmotieven zijn ontnomen, aan de rechthebbenden zal teruggeven en eventueel wanneer dit niet mogelijk is vergoeden.

TELEFOONSTAKING IN DE V.S.

Het Bestuur van de Staat New Jersey nam tijdelijk 204 telefooncentrales van de New Jersey Bell Telephone Company over, twaalf minuten nadat een zegsman van de bond van telefoon-employees had aangekondigd dat de leden van de Bond in staking zouden gaan. Ongeveer 40.000 beambten — waarvan de meeste vrouwen — hebben het werk neergelegd. Zij staken teneinde hun eis voor loonsverhoging van twaalf dollar per week kracht bij te zetten en andere wijzigingen in het collectief contract te verkrijgen. De gevolgen van de staking doen zich voelen ofschoon het toezichthoudend technische personeel en ander niet tot de bonden aangesloten personeel trachten het werk door te zetten (New York, (AP) 7.4).

CONSUL PLEEGT ZELFMOORD.

De Tsjechische Consul te Parijs Geza Rac werd Zondag 's morgens vroeg op de trappen van het Palais de Chaillot nabij de Eiffeltoren dood gevonden. Eerst meende de politie uit sporen van slagen en kneuzingen op te moeten merken dat hij gewurgd was geworden. Doch later werd op hem een brief gevonden, gericht tot een vrouw, waarin hij klaagde over ziekte en vertelde van zijn voornemen om zelfmoord te plegen. De politie verklaarde dat Rac vermoedelijk van de toren van het Paleis naar beneden is gesprongen (Parijs, (AP) 7.4).

HENRY FORD.

In Detroit stierf de auto-fabrikant Henry Ford op 73-jarige leeftijd (Detroit, (AP) 8.4).

KONING CHRISTIAAN.

De koning van Denemarken, Koning Christiaan X van Denemarken, kreeg een hartaanval. De koning is 76 jaar oud. Zijn toestand is nu iets beter (Kopenhagen, (AP) 8.4).

RUSSEN EN FRANCO.

De wending van Franco tot de monarchie wordt in de Russische pers een manoeuvre genoemd, waarbij Franco zijn fascisme wil en wil trachten het lot dat Mussolini en Hitler trof te ontkomen. (Moskou, (AP) 8.4).

RONDOM MOSKOU.

In de diplomatieke kringen in Moskou beschouwt men het voorstel van de Russen om de Duitsers door een plebesciet te laten stemmen over hun toekomstige regering als een zet, om toch de gunst van de Duitsers te winnen, ondanks dat men tien milliard gaat vragen voor herstelbetalingen.

Britse kringen noemen dit voorstel van Molotov niets anders dan een gelegenheid zoeken om Sovjet-ideeën in Duitsland te kunnen propageren, en de Westerse mogendheden namen dan ook onmiddellijk stelling tegen dit voorstel. Het gaat meer om propaganda te kunnen maken dan wel om te trachten tot een eenheid te komen.

LAKE SUCCESS.

De verschillende vertegenwoordigers van de landen te Lake Success zijn onmiddellijk begonnen om hun landen telegrammen te sturen, waarin zij om instructies vragen, wat zij nu moeten doen, nu Rusland met zulk een verrassend voorstel voor de dag kwam, om Amerika in zijn actie ten opzichte van Griekenland te controleren en wat hij noemt de eenzijdige actie van de Verenigde Staten te verklaren als een zich bemoeien met interne zaken van het land Griekenland. (Lake Success, (AP) 8.4).

HARRY WALLACE.

De reis van Wallace naar Londen wordt in Moskou, meldt Eddy Gilmore de A.P. correspondent critisch bekeken. Men ziet in hem de representant van

de groep liberalen, die een betere verhouding met Rusland zouden wensen. Hij zal niet naar Moskou komen, doch hij zou er zeker welkom zijn, zo hij het verlangen gaf naar Moskou over te komen. (Moskou, (AP) 8.4).

BEGRAVENIS VAN FORD.

Over heel de wereld zullen alle Ford-fabrieken sluiten op de dag van de begravenis. Donderdag zal de begravenis plaats hebben. (Detroit, (AP) 8.4).

EERVOL ONTSLAG.

Op eigen verzoek is aan Vice-Admiraal J. W. Gauw ontslag verleend als Commandant van het Nederlandse Thuisfront.

Hij zal nu worden opgevolgd door den 49 jarige Johannes Jacobus Lukas Wilinge, die tijdens de oorlog commandant was van de kruiser „Sumatra" en later van de „Van Kinsbergen", die tot voor kort geleden op Curaçao gedetacheerd was. (Aneta, 8.4).

Conferentie Moskou

Bevin zegt: „Wij zijn hier vier hele weken bezig geweest en hebben letterlijk niets bereikt

BEVIN IS HET WEER

Te Moskou stelde Molotov voor om het Duitse volk door een plebisciet te laten kiezen tussen een gedecentraliseerde en een federatieve regeringsvorm, doch Marshall, Bevin en Bidault waren er tegen. Kort daarop verklaarde Molotov zich prompt tegen het voorstel van Marshall om Dinsdag maar over te gaan tot het volgende punt van de agenda — de Duitse grenzen — en Bevin zeide toen sarcastisch dat hij een punt bereikt heeft waarin hij helemaal geen zier meer geeft om wat behandeld zal worden. Hij zeide verder: „Wij zijn hier vier hele weken bezig geweest en hebben letterlijk niets bereikt". De wel zeer sarcastische opmerkingen van Bevin tonen de hopeloze en terneergeslagen sfeer die er heerst over de conferentie. In de Amerikaanse en Britse delegaties is er sprake geweest van het eindigen van de conferentie binnen twee weken. De discussies hebben weer de diepe klove tussen Oost en West met betrekking tot het nieuwe Duitsland getoond. Marshall verklaarde dat de Verenigde Staten niet wensen dat een gecentraliseerde Duitse regering wordt opgesteld, die „uiteindelijk zeer gemakkelijk in een autocratische regering omgezet zou kunnen worden" (Moskou, (AP) 7.4).

BEVIN

„Letterlijk niets bereikt".

---

het nieuws van vandaag

In Moskou is Bevin uitgevallen en heeft hij ook laten weten dat het toch al vier weken is, dat men confereert en dat er in die vier weken nu dan toch ook letterlijk niets bereikt is.

De heren Russen zijn handig, en zorgen voor verrassingen.

De eerste verrassing was, dat Molotov een speech hield, waarbij hij formeel voorstelde, om de Duitsers zelf maar te laten stemmen, wat voor regering ze willen hebben. De andere diplomaten noemen dit een goede zet en zeggen dat de Russen dit doen om in een goed blaadje te komen bij de Duitsers en om hen te laten vergeten dat ze niet alléén maar een plebisciet voorstellen, doch ook vragen om tien milliard dollar.

In Lake Success waren 5000 aanvragen, om een plaats te krijgen in de zaal waar Gromyko zou spreken. Zijn speech was eigenlijk geen verrassing, ook al noemen de telegrammen het zo voor de sensatie. Hij had geen nieuw argument tegen de hulp van Griekenland, als dat wat de kranten in Rusland ook al reeds schreven, nl., dat een dergelijk actie ondernomen wordt door een lid van de Verenigde landen zonder dat men de Verenigde landen er in kent. Bovendien werd natuurlijk gezegd, dat het een bemoeien was men andermans inwendige politieke zaken, enz. enz. De Verenigde landen worden natuurlijk aangezet, om dat lid, dat de Verenigde staten heet, eens op de vingers te tikken en dat zo maar niet toe te laten. Het antwoord dat Amerika reeds gaf, „we kunnen niet wachten tot de Verenigde landen gaat beginnen zich met deze quaestie te bemoeien", werd natuurlijk niet besproken en noch minder weerlegd.

De automagnaat Ford stierf in Detroit. Dit is zeker dat de groot industrie het mogelijk maakte, dat de wereld vol met auto's kwam. Fordjes lopen er overal op de wereld, oude op hoge poten, waar je zo maar door kan overreden worden, zonder ook maar geraakt te worden, tot de moderne luxe wagens met fijne fauteuilles en uitgevoerd in prachtige kleuren.

De Russen vinden het voorstel van Franco om de monarchie te herstellen, maar zo, ze vinden dat hij bang is net te zullen verdwijnen als Mussolini en Hitler en denken dat hij daarom nu deze draai neemt.

Men legt elkaars verlangens, redevoeringen en verklaringen onmiddellijk anders uit, als de voor de hand liggende verklaring zou moeten zijn.

Wat een achterdocht in een stapeltje nieuws telegrammen van één dag!

De Gaulle hield zijn speech daarin Straatsbourg, er komen geen markante nieuwe ideeën in naar voren, hij zal zich dus toch niet met de politiek van de dag bemoeien? Het kan zijn, het is misschien ook het afwachten van het ogenblik. Er is ontevredenheid en onrust in Frankrijk.

In Venezuela was wat nieuws over een verwikkeling met een zekere Vargas, doch we hebben reeds onlangs aan de A.P.-correspondent onze ontevredenheid betuigd over de berichtgeving over Venezuela, als te veel afgaande op de geruchten.

Er werden verschillende gezanten benoemd. Dr. Gonzales van Caracas werd gezant aan het hof van den Paus te Rome.

Opening Zeemanshuis

Gouverneur Kasteel:

„De getallen schreeuwen de belangrijkheid duidelijk uit"

De Klipstraat is niet meer, de nauwe Klipstraat, waar de kinderen uit de huizen rolden, waar de schoenmaker zat, en het winkeltje van den Arabier tjok-vol mensen stond. Ir. Groote heeft alles veranderd en herschapen in een Gouverneur de Rouville-boulevard, waar gisteravond tegen half zeven de politie alle prachtige wagens keurig deed parkeren. Het Zeemanshuis straalde in het licht, en zag er op zijn Paasbest uit. In de zaal met de golvende hemel waren de genodigden en belangstellenden tezamen gekomen voor deze nieuwe opening. Bij het bestuur waarvan de heren Ellis (niet Mgr. maar Mr.) de heer Smeets en Lauwrysse afwezig waren, hadden plaats genomen Zijne Excellentie de Gouverneur Dr. P. A. Kasteel, Mevrouw Kasteel, de Hoogeerwaarde Pater Vicarius C. Gallé O.P., Ir. J. Noorduyn.

AALMOEZENIER VAN DER MEER.

Verder zagen wij o.a.: Overste Van Dun, Overste Suermondt, Overste Velderman, Majoor Boutmy, Kapitein Van Oort, Luitenant Miedema, Dr. Ho-Kan-Jo, Mr. Jas, het Damescomité, Rabbi Cardozo, Missie-overste Odulphinus, Kapitein J. A. Lodder van het Leger des Heils en echtgenote enz., enz.

Een koortje onder leiding van Mejuffrouw M. Sprockel zong tijdens deze plechtigheid verschillende liederen, waarvan het Engelse lied het meest gewaardeerd werd. Men maakte complimenten over de keurige uitspraak der kinderen.

Nadat het Wilhelmus gezongen was, opende de Voorzitter van het Zeemanshuis, de Heer C. Casiano, met de volgende redevoering:

„Excellentie, Hoogeerwaarde Pater Vicarius, Mevrouw Kasteel, Dames en Heren.

Het is mij, als Voorzitter van het Apostolaat ter Zee, alhier namens het Bestuur van onze Vereniging, een buitengewoon genoegen U op deze avond hier welkom te heten. In het bizonder zijn wij vereerd met de komst van Zijne Excellentie den Gouverneur en wij stellen het ten zeerste op prijs, dat Uwe Excellentie zich bereid verklaard heeft, de solemnele gebeurtenis van de opening van de nieuwbouw persoonlijk te willen verrichten.

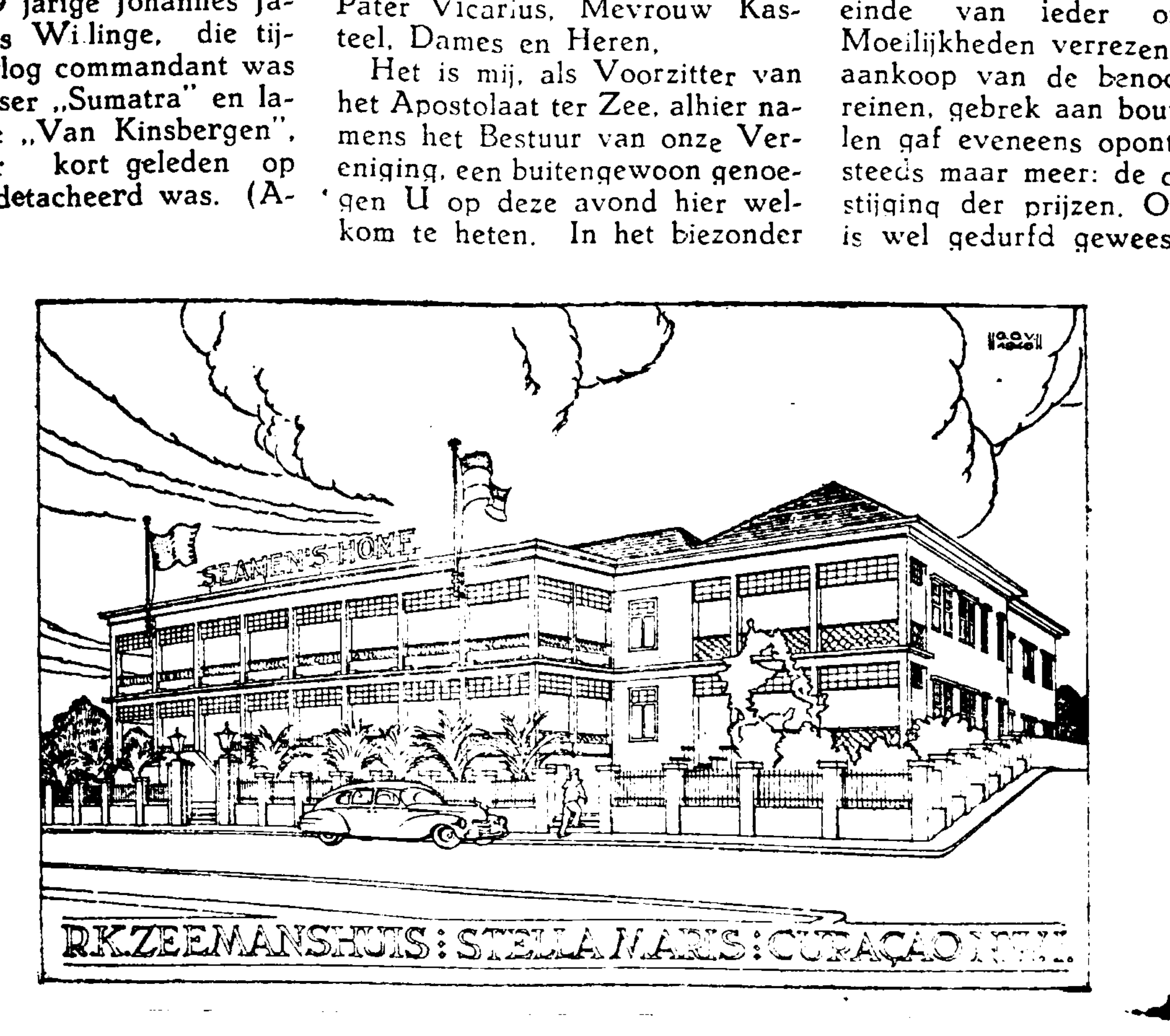
Het illustere gezelschap van dames en heren, hier tegenwoordig, stemt ons tot grote vreugde. Helaas, drukt het ons te weten, dat onze beminde bisschop, die vijftien jaar geleden een der oprichters was van dit gebouw, door ongesteldheid verhinderd is deze gebeurtenis van deze avond mede te maken.

Dames en Heren. Het was op de 26e December 1937, nu bijna tien jaar geleden, dat Zijne Excellentie oud-Gouverneur Wouters zich in ons midden bevond, om, omringd door een grote schare notabelen, een officiersafdeling in dit gebouw te openen. Toen reeds waren we van plan ons zeemanshuis werkelijk tot een model inrichting te maken, zowel voor officieren als manschappen en daarom oordeelden wij het nodig twee afdelingen te hebben, waarin beide klassen zich thuis zouden gevoelen. Vier jaar lang bood onze sociëteit voor officieren aan velen gastvrijheid: de overstelpende toeloop van zeelieden gedurende en sinds de oorlogsjaren verplichtte ons reeds toen alle vertrekken van dit tehuis voor algemeen gebruik open te stellen. De uitbreiding, die dit tehuis onderging in 1942 zult u allen zich nog kunnen herinneren. Hadden wij echter reeds toen kunnen voorzien in welke behoefte wat recreatie- en hotelgelegenheid voor zeelieden betreft, we zouden reeds toen niet geaarzeld hebben, ondanks de bijna onoverkomelijke financiële lasten, meer uitgebreide plannen te doen uitwerken.

Het was echter reeds in het oorlogsjaar 1944, nu twee en een half jaar geleden, dat we besloten tot een uitbreiding over te gaan, die aan alle behoeften zou voorzien.

Ontelbaar is het aantal besprekingen geweest vóór met dit reuzenwerk een aanvang kon worden gemaakt.

De vraag hoe bekostigen wij het, was niet van de lucht, „geld" was het begin en einde van ieder onderhoud. Moeilijkheden verrezen er bij de aankoop van de benodigde terreinen, gebrek aan bouwmaterialen gaf eveneens oponthoud, en steeds maar meer: de onrustbare stijging der prijzen. Ons besluit is wel gedurfd geweest en ver-

ried een groot vertrouwen in God en in de toekomst.

Zo kon dan eerst op 19 Maart 1946 door Mevrouw Kasteel—Baltussen de plechtigheid van de eerste steenlegging worden verricht. Na meer dan een jaar arbeid kunnen wij u het resultaat hedenavond tonen: het benedengedeelte bestaande uit een ruime recreatiezaal voor de officieren, alsmede een restaurant, een moderne keuken en twee kantoren, terwijl u op de bovenverdieping een uitbreiding van ons hotel vindt bestaande uit elf frisse zitslaapkamers. Het grote balcon voor de gehele voorgevel aangebracht, geeft een ruim aanzicht aan het huis en biedt een zeldzaam uitzicht over de haven. Wij twijfelen er niet aan of de nieuwbouw en de verbouwing zullen uw waardering wegdragen.

Het is de Heer Giovanni Pizziolo, aannemer geweest, die in samenwerking met den architect Morel hun beste krachten aan dit tehuis hebben gegeven en hier een bouwwerk hebben gewrocht, waar niet alleen wij, maar ook zij met trots op kunnen neerzien. Onze dank voor de grote welwillendheid en sympathie in de samenwerking gedurende de bouw ondervonden.

Maar behalve zij hebben velen aan de afwerking van dit gebouw hun krachten gewijd. De kunstschilder Henkes zij hierbij nog apart genoemd, want al heeft hij dit tehuis niet in een „Hato" herschapen, wij zijn hem dankbaar voor de vele adviezen en werkzaamheden bij de afwerking van dit gebouw verleend. Allen die hun goede krachten aan dit gebouw gaven, onze welgemeende dank voor hun steun en toewijding.

Het is op deze avond dat ons meer dan ooit voor ogen staan de velen, die ons in staat stelden door financiële bijdragen althans een gedeelte van de kosten van dit gebouw te dekken. En daarom is het ons een groot genoegen hier onze erkentelijkheid te betuigen aan Zijne Excellentie den Gouverneur, die door zijn tussenkomst heeft weten te bewerken dat Harer Majesteits Regering door middel van de Heren Ministers van Koopvaardij en Sociale Zaken ons gedurende de beide laatste oorlogsjaren belangrijk heeft gesteund, en eveneens aan de Heren Statenleden, voor het begrip van dit zeemanswerk en de verleende verhoogde subsidie. Heel in het biezonder gaat de dank van het Bestuur uit naar het Dames-Comité onder de hooggeachte leiding van Mevrouw Kasteel—Balthussen, gevormd door de dames Smeets, Jas, Henriquez en Ellis.

Gisteren werd ons een bedrag van 9000 G. overhandigd, bijeengegaard door dit ijverige Comité bij de verschillende maatschappijen en instellingen hier ter stede. Uit de grond van ons hart spreken wij nogmaals hier onze dank uit voor deze prachtige gave van al de intekenaars ontvangen. Wij wisten dat wij op aller sympathie mochten rekenen, wij gaan trots op de prettige samenwerking met de scheepvaartmaatschappijen, maar deze prachtige bijdragen van zovelen tot dekking onzer nog zo grote schulden, heeft ons ontroerd. Het is op deze avond, waarop wij tevens herdenken het vierde lustrum van het bestaan onzer vereniging en het derde lustrum van de opening van het Zeemanshuis, dat het Bestuur gemeend heeft, door het aanbieden van een receptie onze waardering willen tonen voor de steun van u allen in de loop der jaren ondervonden.

Rest mij nog dank te zeggen aan den Heer en Mevrouw Overmeer voor hun verknochte toewijding aan ons huis, aan dit werk door tienduizenden zeelieden overal ter wereld, gewaardeerd en aan onzen aalmoezenier, Pater Van der Meer, den man die hart en ziel aan dit werk verpand heeft en zonder wie dit zeemanshuis, waar iedere havenstad jaloers op kan zijn, nooit zou zijn verrezen.

Pater Van der Meer: het Bestuur meende u op deze dag, die ook een mijlpaal moet zijn in uw leven voor de zeelieden, u een gedachtenis te moeten geven en biedt u hierbij aan deze prachtige foto-album van ons eiland en over uw werk, vervaardigd door den fotograaf Linker.

Ik spreek de wens uit, dat allen hier aanwezig deze instelling zullen steunen, opdat ze onder zegen van den Allerhoogste en onder bescherming van de Sterre der Zee, moge groeien en bloeien tot welzijn der zeelieden."

Hierna gaf de aalmoezenier Pater A. van der Meer O.P. in een kort, doch bewogen woord, een uiteenzetting over de betekenis van het werk voor den zeeman. Na zijn dank te hebben betuigd voor het foto-album, dat hem namens het bestuur werd aangeboden, sprak hij over de eenzaamheid, die over een zeeman kan vallen; een eenzaamheid, die fnuikend is voor zijn moreel leven. Hij sprak van de tijd van de oorlog, toen er stakingen werden voorkomen, toen de zeeman werd aangezet om te volharden, toen boten op tijd vertrokken door het werk van het Zeemanshuis; toen gevangenen verlost werden, toen tranen gedroogd werden, en getorpedeerden weer klaar werden gemaakt voor een nieuw leven. Voor een ieder bleek hier duidelijk, zo dit al niet duidelijk mocht zijn, wat voor geweldige importantie dit werk is.

Na de aalmoezenier sprak de Gouverneur een openingsrede uit, waarbij Hij de eer van de haven van Curaçao door dit Zeemanshuis zag hoog gehouden. Hij gaf enkele data en cijfers om de groei van het werk te benadrukken; sprak ook namens de Overheid zijn dank uit voor het werk van het dames-comité en getuigde dat de getallen, die ons vertellen hoeveel bezoekers wel naar het Zeemanshuis kwamen „schreeuwen", hoe belangrijk het Zeemanshuis is. Met de beste wensen voor dit werk sloot de Gouverneur zijn rede.

Hierna werd een rondgang gemaakt door de gebouwen, en genoot men van het prachtige terras badend in een zee van licht. De kamers, de „dining-room", de grote recreatie-zaal met bar en biljart, trokken ieders belangstelling.

De kleuren-combinaties waren ontworpen door den bekenden schilder Dolf Henkes, die in de recreatiezaal werkelijk stemming heeft weten te brengen; het groen van het biljart tot uitgangspunt nemend, is de bezoldering licht groen geworden en valt de kleur weer neer op het rood van de meubels!

Nadat de erewijn was rondgediend, verspreidde zich het gezelschap over de verschillende zalen, en deed men de open-tafel grote eer aan. De staf van den heer en mevrouw Overmeer moet wel buitengewoon goed zijn. Deze staf was bovendien voor deze avond versterkt door een groep jongedames, zodat de „service" perfect moet heten.

De pers, die ook soms onderdak vindt in een der vele afdelingen van het Zeemanshuis en daar confereert in een rustige omgeving mag niet achterblijven om het bestuur van dit Zeemanshuis hartelijk geluk te wensen, belovend het werk voor den zeeman te zullen steunen, mocht Pater Van der Meer al klagen, dat de zeeman soms een gesloten deur vindt en niet wordt binnengelaten, de kolommen van de „Amigoe" staan voor het werk voor den zeeman altijd open.

CURAÇAO

ELIAS OP HET POLITIEKE PAD.

De vereniging „Oost en West" is door ons nooit aangezien voor een politieke vereniging, doch nu we de na-oorlogse nummers van het tijdschrift dat deze vereniging uitgeeft hebben ontvangen zal men wel tot een andere conclusie gekomen zijn. Men geeft inderdaad interessante documentatie, doch nogmaals dit gaat het doel van de vereniging te buiten.

De heer Elias fungeert nu in dit tijdschrift als de correspondent over de West. Hij schreef eerst zijn bekende leuke lieve stukjes, die verder geen kwaad doen, doch nu wordt hij ook al meegetrokken en gaat ook over de politiek schrijven. We hebben nooit geweten dat hem dit edel beroep erg lag. De heer Elias doet echter aan een soort van legende vorming rond de heer Gomez, als hij op werkelijk aandoenlijke wijze gaat schrijven over de tengere schoudertjes van die mijnheer Gomez. Dat wordt een beetje té aandoenlijk, voor „die enigste politicus".

De Heer Elias breekt een lans voor de nieuwsvoorziening over de West in Nederland, doch geeft zelf aan verkeerde voorlichting, als hij gaat verkondigen dat bericht over een cabinet op Curaçao wel zal berusten op een vertalingsfout bij Aneta of zo.

Neen mijnheer Elias nu bent U toch niet op de hoogte, dat bericht kwam van de zijde der democraten, die niet alleen zoals U onderschrijft in de Staten „onbeholpen" zijn, doch ook in hun manier van berichten doorgeven.

Keer terug Heer Elias, en geef ons maar weer gewoon wat U pleegt te noemen „human interest stories", zoals U dat zelf gezegd heeft in het Februari-nummer van hetzelfde tijdschrift.

SIMADAM.

Er werden gedurende de Paasdagen simadams gehouden te San Pedro en te San Nicolaus. Vooral de eerste simadam trok ontzettend veel belangstelling.

WIJKVERPLEGING VAN HET WIT-GELE KRUIS.

Kantoor overdag: Hendrikplein No. 9 van 8 — 16.30 uur telefoon 1836.

Nachtdienst Punda: 7 April tot 13 April Zuster Langemijer, telefoon 5014.

Nachtdienst Otrabanda: 7 April tot 13 April Zuster Poels, telefoon 5172.

VERKEERSONGEVALLEN.

In de week van 24 tot 30 Maart.

Lichte aanrijding op de Parallelweg van de weg naar Welgelegen tussen een pick-up en een „dump-truck". Beide auto's bekwamen lichte schade. De bestuurder van de pick-up verleende de „dump-truck" geen voorrang.

Vond een aanrijding plaats op de Schottegatweg ter hoogte van Dokterskamer tussen een pick-up en een vrachtwagen. Beide voertuigen licht beschadigd. De bestuurder van de vrachtwagen reed te dicht achter de pick-up. Toen de pick-up moest stoppen, reed de vrachtwagen tegen de achterzijde van de pick-up op.

Aanrijding op de Schottegatweg tussen een C.P.I.M.-autobus en een particuliere autobus. Beide auto's werden beschadigd. Bestuurders reden achter elkaar. Toen de C.P.I.M.-autobus stopte reed de andere autobus tegen de achterzijde van de C.P.I.M.-autobus aan.

Lichte aanrijding op een landweg in Mahoema tussen een „dump-truck" en een pick-up. Van de pick-up werd het linkervoorspatscherm ingedeukt. Aan de kant van de weg boven op een helling stond een autobus stil. De bestuurder van de pick-up wilde deze autobus voorbijrijden toen plotseling uit tegenovergestelde richting de vrachtwagen naderde, welke de bestuurder tengevolge van de helling niet had zien naderen.

Bij Savonet reed een „weapon-Carrier" door te grote snelheid uit de bocht en reed tegen een muur van een tot de plantage Savonet behorende pakhuis. Deze muur stortte gedeeltelijk in. De „weapon-carrier" werd aan de voorzijde ernstig beschadigd.

Lichte aanrijding in de Bredestraat (O.B.) tussen een A.B.C.-autobus en een vrachtwagen. Van de A.B.C.-autobus werd de spiegel vernield. De vrachtwagen reed een autobus voorbij op het moment, dat de A.B.C.-bus passeerde.

Op de weg lopende achter het Recreationpark reed een pick-up in de bocht tegen een aan de linkerzijde van de weg stilstaande personenauto aan.

Op de weg naar Welgelegen reed een vrachtwagen tegen een paal van het Electrisch lichtnet aan. De bestuurder van de vrachtwagen stopte achter een A.B.C.-bus. Toen de weg weer vrij was, reed hij op en haalde echter zijn stuur te ver om en reed tegen de paal aan.

Op de weg naar St. Rosa ter hoogte van Vergenoegen sloeg een bestelauto om. De bestuurder haalde te sterk uit voor een op de weg lopende geit, de auto werd zwaar beschadigd, terwijl de bestuurder licht gewond werd.

Lichte aanrijding op de Schottegatweg tussen een wielrijder en een personenauto. Het rijwiel werd licht beschadigd. De bestuurder van het rijwiel reed voor de personenauto uit, en had een pomp in zijn hand. Tijdens het rijden geraakte de pomp bekneld en begon de wielrijder te slingeren en reed tegen de rechterzijde van de personenauto aan.

Aanrijding op de Pietermaaiweg tussen een motorrijwiel en een pick-up. De bestuurder van het motorrijwiel bekwam lichte verwondingen, terwijl het motorrijwiel licht beschadigd werd. De bestuurder van de pick-up draaide naar links zonder op het achteropkomend verkeer te letten.

Aanrijding op de Schottegatweg tussen een vrachtwagen en een autobus. Beide voertuigen werden beschadigd. De bestuurder van de vrachtwagen wilde de autobus voorbijrijden op het moment, dat er uit tegenovergestelde richting een auto naderde. De vrachtwagen reed toen met de rechtervoorzijde tegen de linkerachterzijde van de autobus aan.

Lichte aanrijding te Rio Canario tussen een vrachtwagen en een personenauto. De personenauto werd licht beschadigd. De bestuurder van de vrachtwagen reed achteruit op het moment dat de personenauto voorbijreed.

Lichte aanrijding in de bocht Naniesteeg-Hendriksteeg tussen twee personenauto's. Beide auto's reden in de bocht met de linkerzijde op het midden van de rijweg.

In de Bredestraat ter hoogte van Tauber liep een kind zonder op het verkeer te letten de rijweg op tegen een juist voorbijrijdende autobus aan. Het kind kwam met de schrik vrij.

Op de weg St. Rosa ter hoogte van de gasolinepomp vond een aanrijding plaats tussen een „dump-truck" en een autobus. De autobus werd vrij ernstig beschadigd. Tengevolge van zeer grote snelheid reed de „dump-truck" de bocht uit en kwam in aanrijding met de stilstaande autobus.

Ontvangen

DE WEG NAAR DE HEMEL.

Christus heeft zelf gezegd, dat de weg naar de hemel zo moeilijk is, daarom is het van groot nut te weten, hoe we die weg moeten gaan.

Pater Brenneker O.P. komt u te hulp en schreef voor u een eenvoudig boekje, waarin hij u goede raad geeft. Onthoudt het wel: „goede raad is duur", doch hier niet. De schrijver toont ons niet te veel waarde te hechten aan de theorie; hij wil meer afstemmen op de practijk?

Missie Nieuws

VERTREK.

Gisterenmorgen vertrok per vliegtuig de algemene overste der Kruisvaarders. Hij zal een bezoek gaan brengen aan de nieuwe stichting der Kruisvaarders van St. Jan op Santo Domingo. Deze nieuwe stichting is onder overste Juffermans enkele jaren geleden geopend in de plaats Dajabon, waar de Pater Jezuïet de St. Anna zich het lot der jongens aantrok. Het was de bekende Mgr. Bertoli die de Kruisvaarders voor dit werk interesseerde.

OP DOORREIS.

Op doorreis naar Bilbao in Spanje verbleven hier met de Paasdagen drie Zusters van de congregatie van de heilige Anna, die tientallen huizen hebben in Venezuela. De Zusters waren op weg naar het algemeen kapittel van deze zeer bekende congregatie.

Ons Koninkrijk

MEER VROLIJKHEID.

B. en W. van Amsterdam hebben aan de Raad voorgesteld, de kermis weer toe te laten, en daar hebben zij goed aan gedaan. De oude kermis is in 1871 aan banden gelegd en in 1911 afgeschaft. Sinds 1933 echter is ze feitelijk in moderne gedaante als lunapark teruggekeerd en we geloven niet, dat iemand daar met goed recht aanstoot aan heeft kunnen nemen (behalve misschien de gelukkige bewoners die een paar weken lang het feest onder hun ramen hadden). Een beetje vrolijkheid kunnen we best gebruiken, en de voordelen van de kermis zijn vóor de gemeentekas geen onwelkome bijdrage in deze benarde tijden. Laat ons poffertjes eten en vrolijk zijn!

(De Gr.).

NOODLIJDENDE PERS.

Na de oorlog gaf het bevrijde Nederland zeer veel nieuwe kranten te zien, doch inmiddels verdween reeds het blad „De Christophoor" dat aanvankelijk toch zeer de aandacht had. Nu zagen we ook een oproep van het blad „Je Maintiendrai" dat open kaart spelend, zoals men het noemt, vertelt dat er gevaar bestaat, dat het blad zal moeten worden opgeheven.

HOLLAND VERSLAAT BELGIE.

In een spannende voetbalwedstrijd die gisteren in het stadion van Amsterdam plaats vond, zag Holland de kans schoon om België te verslaan met 2—1. Bij de rust was de stand 1—1.

In de zesde minuut van de eerste helft opende Bergman linksbuiten van Holland de score voor Nederland. Drie minuten later volgde de gelijkmaker die door Thirifayt gemaakt werd.

Na 17 minuten spelen tijdens de tweede helft scoorde Bergman voor de tweede maal en bracht de stand zodoende op 2—1 voor Nederland, in welke stand de wedstrijd eindigde. Deze tweede doelpunt van Bergman, maakte hij na een fraai werk van Roozen en Wilkes wiens spel gisteren uitmuntend was. (Aneta, 7.4).

HET WATERLANDJE BIEDT HULP.

Oud minister Ringers, een der voornaamste waterbouwkundigen van Nederland, zal morgen naar Engeland vliegen om als deskundige de overstromingen in het gebied van de rivier Trent en in Norfolk in ogenschouw te nemen.

Walter Pattison, hoofdingenieur van de Waterschapsraad voor de rivier de Ouse is in Nederland aangekomen om pogingen te doen 32 reuze pompen en drijvende kranen naar Engeland over te brengen om een helpende hand te geven bij de overstromingen aldaar. (Aneta, 7.4).

BEKENDMAKING.

Uitreiking Werkboekjes.

DE DIRECTEUR VAN HET DEPARTEMENT SOCIALE EN ECONOMISCHE ZAKEN.

Maakt hierbij bekend dat per 8 April a.s. een aanvang wordt gemaakt met de uitreiking der „WERKBOEKJES" als bedoeld bij artikel 3 van de „Landsverordening tot inschrijving van arbeidskrachten 1945".

Arbeiders werkzaam bij werkgevers gevestigd in het stadsdistrict moeten hun werkboekje afhalen op het Departement Sociale en Economische Zaken, Scharlooweg no. 76, alhier, op de hieronder vermelde dagen.

Aan alle andere arbeiders zullen de werkboekjes worden uitgereikt op nader bekend te maken dagen.

Teneinde de uitreiking vlot te doen verloopen zullen de werkboekjes als volgt worden uitgereikt:

Arbeiders wier naam begint met de letter:	
A, B, C, of D.	van 8 t/m 12 April 1947
E, F, G, of H	„ 14 t/m 19 April 1947
I, J, K, of L.	„ 21 t/m 26 April 1947
M, N, O, of P.	van 28 April t/m 3 Mei 1947
Q, R, S, T, of U.	„ 5 t/m 10 Mei 1947
V, W, X, Y, of Z.	„ 12 t/m 17 Mei 1947

De prijs van het werkboekje bedraagt voor:
Arbeiders van Nederlandsche nationaliteit f. 0.50
Arbeiders van vreemde nationaliteit f. 1,--
Dit bedrag bij ontvangst van het betreffende werkboekje te betalen.

Voor de vele blijken van medeleven ondervonden bij den dood, door een noodlottig ongeval, op 4 dezer, van onzen inniggeliefden zoon, broer, kleinzoon en neef

Lawrence Herbert Tranberg

betuigen wij onzen hartgrondigen dank.

Mevr. Tranberg - Schotborgh
Eveline Tranberg
Mevr. Wed. J. M. Schotborgh - Pietersz
Fam. Lourens H. Schotborgh-van Meeteren

Gestolen goederen terug

door

F. J. DE FRAITURE.

Rembrandt en Ruysdael achter een kast.

Hoe gestolen Nederlandse kunstschatten in Duitsland worden opgespoord.

Onlangs zagen wij in de Amigoe afgedrukt een overzicht — verstrekt door de Regeringsvoorlichtingsdienst — van uit Duitsland terugkerend destijds geroofd Nederlands bezit. Dat betrof goederen op allerlei gebied: machinerieën, auto's, spoorwagens, locomotieven, schepen enz.

Een zeer speciaal en biezonder belangrijk werk op dit terrein is het opsporen en terugbrengen van ons land tijdens de bezetting weggesleept kunstbezit. Daarvoor zijn terzake zeer deskundige kunstexperts nodig, mannen, die volkomen op de hoogte zijn van het voor-oorlogse Nederlandse kunstbezit en die tevens behebt zijn met een biezondere speurzin, vindingrijkheid en doortastendheid. Een hunner, die op dit gebied zijn sporen reeds verdiend heeft, is Jhr. J. L. A. A. M. van Rijckevorsel te Hees-Neerbosch bij Nijmegen en het leek ons interessant om eens met hem te gaan praten.

Voor den buitenstaander lijkt het een onbegonnen werk om schilderijen en andere kunstvoorwerpen in het uitgestrekte en volkomen gedesorganiseerde Duitsland te gaan opsporen. Wanneer er geen aanknopingspunten waren, zou dit ook inderdaad het geval zijn. De experts-speurders beschikken, evenwel over een aantal gegevens. Zo is er kort na de bezetting van Duitsland een Geallieerde wet afgekondigd, waarbij iedere Duitser werd verplicht tot aangifte van al wat hij tijdens de oorlog in het buitenland door koop of anderszins had verworven. Velen is toen de schrik om het hart geslagen en al hebben zij waarschijnlijk lang niet alles aangemeld: de rest komt er bij goede ondervraging meestal ook wel uit. Aan de andere kant beschikt men over de aangiften door de rechtmatige eigenaren of hun gemachtigden, die vele honderden formulieren zijn vastgelegd, waarbij de betrokken kunstwerken zo nauwkeurig mogelijk zijn omschreven, dikwijls onder bijvoeging van foto's en onder vermelding van de omstandigheden, waaronder indertijd de vervreemding heeft plaats gevonden (personen, veilingsdata, nummers van de veilingcatalogie enz.) Aan de hand van deze tips gaat men aan het werk. Vooral kunsthandelaren mogen zich in een voortdurende scherpe belangstelling der experts-speurders verheugen. Zij beroepen er zich meestal op, dat zij al hun papieren bij bombardementen zijn kwijtgeraakt. En dan gaan de experts maar eens kijken.

Veel is op deze wijze reeds teruggevonden. Het gevondene wordt op verschillende punten in Duitsland samengebracht en vandaar, zodra geschikte vervoergelegenheid aanwezig is, zorgvuldig verpakt naar Nederland teruggebracht. Vóór het zover is, wordt echter dikwijls heel wat intens speurderswerk vereist in nauwe samenwerking met de Geallieerde instanties der bezettingszones, zoals huiszoekingen, dikwijls onder bedreiging, aftappen van telefoonlijnen, trucjes om achter de nodige gegevens te komen en... een flinke dosis geluk. Jhr. van Rijckevorsel vertelde daarvan een paar interessante voorbeelden:

In het Ruhrgebied kwamen de experts-speurders een fabrikant op het spoor die nogal wat Nederlands bezit moest hebben. Hij was intussen echter overleden. Waar zaten de stukken? De administrateur van de fabriek beweerde van niets te weten en de weduwe zat in de Amerikaanse zone, in Beieren. Onvoorzichtig genoeg kwam hij op een bepaald ogenblik met het brievenboek voor de dag, dat de correspondentie met de weduwe bevatte. „Mogen we zélf eens kijken?" vroegen de experts. En het was raak! De schilderijen bleken gedeeltelijk onder de kinderen te zijn verdeeld en voor de rest waren zij geborgen in de kluis van een bank in Beieren. Op die manier keren nu de bekende twaalf kleine Breughels „De Twaalf Maanden" en Rembrandts „Lot en zijn dochters" met andere stukken naar ons land terug. In een ander geval kregen de experts er lucht van, dat zich in een villa op de Lüneburgerheide kostbare Nederlandse schilderijen moesten bevinden. Men ging erheen. De eigenaar van de villa beweerde van niets te weten. „En toch moeten ze er zijn", zeide een der Nederlanders. „Unmöglich" repliceerde de Duitser. „Laat ons dan zelf maar eens kijken". „Nein!" Maar wanneer dan een der Nederlandse militairen zijn revolver trekt, verandert dit grauwende „Nein" al heel spoedig in een onderdanig „Zum Befehl!" Een oppervlakkige rondgang door de villa leverde ook inderdaad niets bizonders op, maar bij een meer grondige huiszoeking kwamen vanachter een kast een Rembrandt en een Ruysdael te voorschijn, die daar reeds geruime tijd verstopt waren geweest!

Zo krijgt Nederland althans een deel van zijn kunstschatten terug.

SPORT

SPORTDAG VAN K.S.C.

De sportdag van de K.S.C. op Tweede Paasdag werd een groot succes. In de vroege morgen kwamen de wandelaars tezamen op het veld op het Rif, waar de start plaats zou zijn. Onder uitbundige belangstelling van de mensen trok men door de stad en toen pas kon men zien wat de stad nog een kinderen verborgen houdt, die de K.S.C. zo graag goede sport wil geven onder goede leiding.

De belangstelling gold vooral de nieuwe groep in de start, nl. de sportvereniging „Alkmaar", die met hun trommels voorop veel enthousiasme verwekten.

De commissie had een korte tocht uitgeschreven, die echter wat moeilijk was, daar men twee tot driemaal vervaarlijk moest stijgen en scherp tegen de wind in terug moest marcheren.

De eerste prijs werd gewonnen door de sportvereniging Alkmaar, een grote beker namen de soldaten mee naar het kamp, terwijl de commissie ook de hond niet vergat, die de soldaten op hun tocht vergezelde, een medaille voor het beest gaf een daverend applaus.

De tweede prijs ging naar Piermaai voor de club Bito. De derde prijs was voor de jongens van Staco. De vierde voor de meisjes van Vite. Vijf was voor Vrolijk en zes voor S.I.G.

De juniores had men een kortere weg gegeven; ze stapten parmantig en kregen veel bekijks. De Groenties hadden de eerste prijs, en de Vrolijke Kleuters de tweede.

De prijsuitreiking had plaats op het veld voor de tribune, er was groot enthousiasme onder de wandelaars, die nog wel eens het parcours zouden willen lopen. De volgende tocht zal weer zwaarder zijn, dit was een gemakkelijk en kon men echter een wandelingetje noemen.

De gehele dag hadden er verder voetbalwedstrijden plaats, die zeer veel jongens op de been brachten, zodat de gehele dag van 9 tot 18 uur de tribune vol zat van kijklustigen, die al schreeuwend de animo er in hielden.

De uitslagen waren aldus: Republiek — Dosko 2—0; Dos Caminos — Neptunus 2—1; Ecuador — Stormvogels 2—0; D.B.O. — De Ster 3—2; Republiek — Dos Caminos 1—0; Ecuador — D.B.O. 0—3.

Na al deze wedstrijden kwam een uiterst spannende wedstrijd tussen D.B.O. en Republiek. Het bleef 0—0.

Ook na verlenging bleef de stand ongewijzigd. Door het schieten van penalties viel de beslissing ten gunste van Republiek.

De prijzen gingen dus naar Republiek, dat hartelijk werd geluk gewenst door den adviseur van de K.S.C., en D.B.O., een nieuwe vereniging, met uitstekende schutters. Nadat de aanvoerders uit de handen van Miss Barrow hun prijs mochten ontvangen en Pater Brada nogmaals het doel van de K.S.C. had uiteengezet, wijzend op de houding van publiek bij wedstrijden, ging men uiterst voldaan huiswaarts. De organisatie was uitstekend.

UITSLAGEN.

De Arubaanse voetballers, voor enkele wedstrijden naar Curaçao overgekomen, leden twee maal het onderspit. Verloren zij Zaterdag met 7—1, ook Zondag moesten zij het tegen de Curaçaoënaars afleggen met 3—1.

Sithoc op Aruba verloor ook met 4—2. In het Stadion hadden op Tweede Paasdag cricket-wedstrijden plaats. Deze wedstrijden werden door talrijke bewoners van de Engelse eilanden bijgewoond.

CURAÇAO

NIEUWE CONSUL.

Van bevoegde zijde vernemen wij dat de heer Dubuc Arias, voorheen Consul van Venezuela te Curaçao, ons eiland gaat verlaten en dat de heer Capitan Carlos Morales, die gisteren is aangekomen, zijn plaats als Consul zal innemen.

ONGEVAL.

Nabij Botica Beatrix werd Zaterdag een manspersoon aangereden door een huurauto. De persoon, die werd aangereden verkeerde in kennelijke staat van dronkenschap. Hij werd in het sanatorium opgenomen met een hersensschudding, een beenbreuk en verschillende snijwonden.

EEN GIDS VOOR CURAÇAO.

Onze collega van de „La Prensa" de heer Emilio L. Henriquez, publiceerde een gids voor Curaçao in de Spaanse taal, rijkelijk verlucht met foto's van bekende personen op ons eiland. Deze gids zal in de Spaanse wereld zeer welkom zijn en het is tegelijk een mooie reclame voor ons eiland.

We hopen dat het werkelijk zoals de inleiding ook wenst, dat het contact met het vaste land er door verstevigd zal worden.

TRANSVAAL DELFT HET ONDERSPIT.

Gisteren vond de eerste wedstrijd plaats tussen Transvaal (Curaçao) en het nationaal elftal van Haiti. Deze wedstrijd werd gewonnen door Haiti met zes nul.

VERDRONKEN.

Dezer dagen gebeurde te West Punt een droevig ongeluk. De 15 jarige Lawrence Herbert Tranberg ging uit roeien en een sterke stroom nam zijn bootje mee. Het anker dat werd uitgeworpen pakte niet en de golven overmeesterden het bootje. Onze jonge Tranberg viel overboord en werd niet meer teruggevonden.

INBRAKEN.

Tweede Paasdag ging dit jaar voorbij zonder veel auto-ongelukken, doch daartegenover vonden er twee inbraken plaats. Op Otrabanda constateerde de heer Leon hedenmorgen, dat bij hem in de zaak „Agencia Funeraria San Pedro" is ingebroken en verschillende voorwerpen van waarde alsmede de kasinhoud zijn weggehaald. Ook in de Bargestraat aan de Punda-zijde is inbraak gepleegd.

FERIA VAN ENGELEN.

Vele mensen zijn hun geluk gaan beproeven op de Feria van Van Engelen. Men kon er bommen werpen, loten kopen, ringen gooien, schieten, dansen en drinken en bovendien nog platzak thuis komen.

Er was wel animo, doch naar wij vernemen wil het bestuur van deze Feria het de volgende week nog eens licht overdoen.

PHILHARMONISCH ORKEST.

Naar wij vernemen zijn de uitvoeringen van het Philharmonisch Orkest op Aruba, dank zij vooral mede door het optreden van Mejuffrouw Copello, een groot succes geworden. Het toneel van de Sociedad Bolivariana was uitgebouwd, zodat men daar gemakkelijk plaats kon nemen. Een zeer talrijk publiek woonde de beide uitvoeringen bij.

PERSBERICHTEN.

Woensdagavond 2 April is Luitenant Kolonel W. K. Boogh per vliegtuig naar Nederland vertrokken.

Namens Zijne Excellentie den Heer Gouverneur heeft de Kapitein Adjudant E. van de Laarschot Luitenant Kolonel Boogh uitgeleide gedaan op het vliegveld Hato.

Donderdagavond 3 April zijn met het ss. „Stuyvesant" naar Nederland vertrokken de Heer en Mevrouw Blijdenstein, Heldring en Polvliet.

Namens Zijne Excellentie den Heer Gouverneur heeft de Kapitein Adjudant E. van de Laarschot hen uitgeleide gedaan.

PASSAGIERSLIJST SS. „COTTICA".

La Guayra: H. Battermann en echtgenote; M. Baumann; G. P. Cath; R. Fuchs; Ir. P. S. Heeremа, echtgenote en kind; J. Kok; D. Pfeiffer; J. M. Zajdel, echtgenote en baby.

Curaçao: L. Bertling; Heer en Mevrouw K. Brandwijk—Nodelijk; J. Curiere; L. W. van Eps; Mevrouw T. Fopma; J. de Graaf, echtgenote en twee kinderen; D. Cutlich; J. W. Honig; R. van Hoorn; G. J. de Horn; R. Kelder; Zuster S. Kuipers; Mevrouw L. C. F. van Lookeren Campagne—Vierhout en twee kinderen; Mevrouw J. M. Menalda van Schouwenburg en vier kinderen; Mevrouw M. M. Messing—Beuker; F. A. Met; K. Meurs; R. B. J. Nieuwenhuis, echtgenote en kind; H. Pama, echtgenote en baby; E. Postel; C. Rentier; K. Roggeveen; Mejuffrouw M. Rozendal; H. F. K. Schoenmakers; A. W. J. Scholten, echtgenote en drie kinderen; Mejuffrouw A. Sieverts; B. Sitenga; Heer en Mevrouw M. J. Smulders; R. Soet; A. Veldhoven; D. M. Verburg; H. Visser en echtgenote; J. Willemsen; Mevrouw F. J. van Wilpen; J. Woudhuizen.

„SIMADAM" TE SAN PEDRO

Een oud-Curaçaos volksgebruik had gisteren te San Pedro plaats. Daar werd de „seoe" of „simadam" gevierd, een oude traditie, waarbij men zijn vreugde te kennen geeft voor het binnenhalen van een goede oogst. Men zou er een vergelijking mede kunnen trekken met wat elders het oogstfeest wordt genoemd.

In grote vrachtwagens, bussen en auto's kwamen de mensen van de omliggende plantages en helemaal van de stad om van het „seoe"-feest mede te genieten. Een groep Europese Nederlanders met hun dames had zich langs de weg bij het beginpunt van de „seoe" bij de urenlang wachtende menigte neergevlijd, het grote moment van de aanvang van het feest verbeidende.

De „seoe" zou om 14 uur beginnen, maar, zoals het wel eens meer voorkomt, wees de klok 15.30 uur aan voordat er schot in kwam. Het wachten was op de zangeres, die naar verluidt, helemaal uit Bonaire had moeten overkomen en op wie het welslagen van het feest voor het grootste gedeelte afhankelijk is. Na vergeefs wachten, besloot men de pret maar zonder haar te beginnen.

De „simadam" is een processie, dat ergens, in dit geval was het Karkè, zijn vertrekpunt moet hebben. Karkè ligt enkele kilometers van San Pedro, de plaats van bestemming, maar voor de feestvierende menigte leverde de lange weg, die haar over het barre steppe-land door de verschroeiende hitte naar San Pedro moest voeren, generlei bezwaar. Bij de processie voert men de oogst, althans een gedeelte ervan, mede, en wordt er vrolijk op de hoorn geblazen en gezongen met een begeleiding van „muziek di zumbi".

Een drie of viermaal wordt de tocht eventjes onderbroken om den inwendigen mens te versterken en aan de zangeres, in geval deze er dan is, de gelegenheid geboden een geïmproviseerd liedje (niet zelden is dit een hekelliedje op aanvraag aan het adres van een willekeurig iemand gericht) ten beste te geven. Is het offer aan Bacchus gebracht, dan trekt de stoet verder tot men aan de plaats van bestemming is aangekomen en eenieder naar hartelust kan feestvieren.

Te San Pedro aangekomen, schaarde de menigte, die uit enkele honderden koppen bestond, zich onder een lommerrijke boom om het orkestje heen en deelde al heupwiegelende in de pret. Dorstige kelen konden zich te goed doen aan de verfrissingen, die een winkelier met een fijne neus voor zaken deed, op een wagentje uit de stad had aangebracht, of konden zich laven aan de „ron corriente" („stroom" vertaalde een fijnproever), een soort rum, dat van de omliggende landen wordt geïmporteerd en plaatselijk drinkklaar wordt gemaakt.

Temidden tussen de troosteloze vlakte van kale rotsen en het fijne, rode stofzand, waar de verzengende hitte onbarmhartig alle leven verschroeit, vormt het dorpje San Pedro, waar generaties lang dezelfde families de strijd om het bestaan hebben gevoerd, een welkome variatie van leven en groen voor het oog. Dat er langs de Noordkust bestaansmogelijkheden voor een dorp heersen, komt door een nietig riviertje, dat ergens in de rotsen ontspringt en sinds mensengeheugenis het land heeft geïrrigeerd. De grond is er dan ook bebouwbaar en hoge vruchtbomen reiken in het liefelijke hofje omhoog, terwijl het vee er het ganse jaar door te grazen heeft.

In dit San Pedro, temidden van het contrast van barre rotsen, die ondanks het eeuwenlange beuken van de zee, nog hardnekkig het water durft te trotseren, en het weldadig groen, dat zijn bestaan slechts adnkt aan een klein stroompje, werd gisteren de „simidam", een van die Curaçaose tradities, die langzaam uitsterft, gevierd.

NIEUWE GEZANT.

Dr. Gonzales van Caracas werd door de regering benoemd tot gezant bij de H. Stoel (Caracas, (AP) 8.4).

Het vliegveld

Belangrijkste Engelse boek sedert twintig jaar.

Toen tijdens de oorlog „The Aerodrome" (door Luc. Prins in het Nederlands vertaald onder de titel „Het Vliegveld") verscheen, was de Engelse pers unaniem van mening, dat de schrijver Rex Warner aan Engeland het belangrijkste boek sedert twintig jaar had geschonken. Rex Warner was toen zes en dertig jaar (hij werd geboren te Gloucestershire in 1905) en had slechts drie publicaties op zijn naam staan („Poems", „The Wild Goose Chase" en „The Professor"), waarin hij weliswaar blijk had gegeven een bizondere persoonlijkheid te zijn, doch die niet lieten vermoeden, dat we te doen hadden met een auteur voor alle tijden. Warner was reeds op school bevriend met den dichter Cecil Day Lewis, studeerde oude Talen en Engels, werd leraar in de omgeving van Londen, waar hij door de allereerste bom, die op Engeland tijdens de oorlog neerviel bijna werd gedood en waar hij „bij wijze van vraakneming en zelfverdediging" lid werd van de Home Guard Luchtverdediging een soort instelling van „vrije-tijd-soldaten", die een buitengewone activiteit hebben ontplooid, omenteel dient hij zijn vaderland als directeur van het Britse Instituut te Athene. In 1943 publiceerde hij „Why was I killed", een boek, dat binnen korte tijd eveneens in Nederlandse vertaling zal verschijnen.

„Het Vliegveld" heeft als eenvoudige ondertitel: „Een liefdesgeschiedenis". Dit woord kunnen wij waarderen als een uiting van hoogstaande nederigheid, want het zou volkomen verantwoord zijn geweest, wanneer er gestaan had, „De geschiedenis van de Liefde" en zelfs dan nog zou de onvolledigheid ons na lezing van de roman in deze ondertitel zijn opgevallen. Rex Warner kent nauwkeurig de meest geheime paden van bloed en hart, volgt met liefde en gescherpt begrip de kronkelwegen van drift en koele berekening, erkent in den mens een afgrond van zondige zwakheid en de weelderige luister van zijn goede wil, heeft een warme genegenheid voor hen, die in het voorjaar des levens staan en voor hen, die reeds de terugweg hebben aanvaard naar een triestige herfst en barre winterdagen. Hij staat open voor de noden en de vreugden van de beperkte, de bevrediging en de wroeging, is bovendien begaafd met een uitzonderlijk talent, waardoor wij met hem de problemen naar de uitwendige vorm en de grondeloze diepten van hun wezen weten te benaderen tot aan de uiterste graad van de perfectie.

Hij heeft de originele gedachte gehad zijn personen neer te zetten in een rustiek dorp, dat dreigt te worden overvleugeld door een dictatoriaal bestuurd vliegveld: tussen deze twee grootheden wordt het een strijd op leven en dood. Naar de schijn behaalt het vliegveld met zijn harde en door de tijd noodzakelijke discipline enkele overwinningen. Maar vooral voor ons, die door de Duitsers vijf lange jaren zijn getyranniseerd op de door Warner beschreven wijze, is het duidelijk waarom de eindelijke zegepraal — namelijk die der geestelijke meêrwaardigheid — moest komen te liggen aan de kant van het dorp met zijn op donkere instincten, maar waarachtig levende inwoners.

Men heeft dit boek ook een „politieke parabel voor onze tijd" en een „commentaar op de aard der menselijke ziel" genoemd. Deze twee karakterschetsen van „Het Vliegveld" zijn veelzeggend en zeggen toch nog niet voldoende. „Het Vliegveld" geeft den modernen mens religieus, sociaal, economisch en politiek naar lichaam en ziel in een schildering, die geldigheidswaarde bezit voor alle tijden.

Goede boeken zijn zeldzaam; boeken als „Het Vliegveld" verschijnt maar éêns in iedere kwarteeuw.

Leo Boekraad.

„Het Vliegveld" van Rex Warner. Uitg. A. Manteau N.V.

Vrijheid voor Brits-Indie

Terwijl de banden tussen het moederland en de Dominions steeds slapper en losser worden en de economische moeilijkheden in Engeland een steeds dreigender omvang aannemen, heeft de Labour-regering bij monde van haar Premier, Clement Attlee, de datum van het definitieve einde van Engelandsheerschappij over Indië aangekondigd.

Door dit gebaar hoopt men Mohammedanen en Hindoes te doen inzien, dat zij tesamen de verantwoordelijkheid zullen moeten dragen, wanneer zij Indië niet in verschillende delen willen laten uiteenvallen. Tot op heden hebben beide partijen voortdurend getracht Engelse interventie te verwerven, ten einde de positie van den ander te ondergraven. Ten die opzichte had Groot Britannië echter haar politiek reeds duidelijk gemaakt door het plan van de Cabinetsmissie en de verklaring van 6 December.

Is er in Engeland zelf al scherpe critiek geleverd op Attlee's jongste verklaring, ook in Indië zijn de reacties niet onverdeeld gunstig. eWliswaar heeft Pandit Nehroe, de vice-President der voorlopige regering en leider der Congrespartij, zich zonder voorbehoud achter den Labour Premier geschaard, doch aan Mohammedaanse zijde is men minder enthousiast.

„Dawn", het belangrijkste orgaan van de Moslem Liga, heeft reeds positief stelling genomen tegen de verklaring. Bovendien blijken vele andere leden van de Congres-partij Nehroe's vreugde niet te delen, daar zij van Engeland de inwilliging van hun eis hadden verwacht om de Mohammedaanse Ministers uit de voorlopige regering te verwijderen.

De Times (21.2) stemt met verschillende punten van Attee's verklaring in. Ten eerste, dat Engeland met zo min mogelijk uitstel de macht in Indische handen moet leggen. Ten tweede, dat de ontwikkelingsgang van de meerderheid niet voor onbepaalde tijd kan worden gestuit ten behoeve van de minderheid. Ten derde, dat een grondwet, door een Constituerende Vergadering op een voor geheel Indië geldende basis ggegrondvest, terwijl een groot deel van het Indische volk niet in die Vergadering is vertegenwoordigd, niet aan de onwillige delen van het land kan worden opgedrongen.

De uitwerking van een tijdsaanduiding zou echter wel eens geheel fout berekend kunnen blijken. In plaats van druk uit te oefenen op de Indische partijen en daardoor de harmonie in de uiteenlopende gezichtspunten te verzekeren, kan het ook bij de minderheid een hernieuwde belangstelling voor obstructie scheppen, waarbij een premie op oenigheid gezet is. Bovendien is het niet duidelijk waarom we van een volkomen representatieve Constituerende Vergadering moeten verlangen dat zij haar gecompliceerde taak binnen het korte tijdsverloop van vijftien maanden volbracht zal hebben. De belangrijkste vereiste is niet dat er ten tijde van de aftocht der Engelsen het één of andere grondwetsontwerp klaar zal zijn, maar dat er tegen die tijd een regering (of regeringen) bestaat, die berekend zal zijn voor de taak de gehele last van verplichtingen op haar schouders te nemen, die Engeland tenslotte van zich af wil schuiven.

De nieuwe afbakening van onze politiek is nog lang niet in alle opzichten duidelijk. De manier waarop de Britse terugtocht ten uitvoer zal worden gebracht, de voorwaarden waaronder dit gebeurt, onder welke termen de Onderkoning en de Britse regering met de nIdische vertegenwoordigers zullen onderhandeen; al deze quaesties vragen dringend om opheldering.

Volgens de **Daily Herald** (21.2) heeft het Engelse Cabinet reeds menige oproep tot de Indische partijen gericht om hun geschillen te overbruggen en zich voor te bereiden op de oefening van het recht van zelfbestuur waarom zij reeds zo lang hebben gevraagd. Bovendien heeft Engelands actie zich niet beperkt tot het aansporen der Indiërs.

Sinds de Labour regering aan de macht is gekomen, is zij onvermoeid geweest in haar pogingen om een methode te vinden waarop de macht in verantwoordelijke en representatieve Indische handen kon worden overgedragen.

We moeten hopen, dat deze verklaring de Indische leiders zal dwingen verantwoordelijkheid met een nieuw gevoel van noodzakelijkerheid en realiteit te beschouwen.

Voor de rest van de wereld zal dit het bewijs leveren van het feit dat de Britse regering oprecht is in haar wens om Indië door de Indiërs geregeerd te zien en niet — zoals soms wordt gesuggereerd — met geheimelijke voldoening de onderlinge twisten aanschouwt, die de machtsoverdracht belemmeren. De betuiging van vriendschap voor het volk van Indië, waarmee de aankondiging eindigt, zal door de gehele Britse naties warm worden verwelkomd.

Evenals Churchill in zijn eerste vraag na Attlee's verklaring tracht ook de **Daily Telegraph** (21.2) een antwoord te verkrijgen voor de vervanging van Lord Wavell door Mountbatten. De wereld moet weten en in de debatten in het Parlement moet worden verklaard wat de redenen zijn geweest, die tot het aftreden heben geleid van een Onderkoning, die onafgebroken heeft gezwoegd om een overeenstemming te bereiken. Zijn diensten zijn beloond met een welverdiende grafelijke titel, maar er zal verklaring gegeven moeten worden waarom Lord Wavell weggaat. Door het plan van de Cabinetsmissie had het ambt van Onderkoning practisch geen betekennis meer, daar het grootste deel van zijn macht in handen van een Indische uitvoerende Raad was gekomen, waarin beide partijen voortdurend elkaar beoorloogden. Het behoeft weinig verwondering, dat Wavell, in deze omstandigheden en met de voor de hand liggende gevolgen in Indië van deze beslissing van het Cabinet, voelt dat zijn taak is volbracht. De rest wordt overgelaten aan zijn opvolger onder oneindig veel moeilijker omstandigheden.

Alle quaesties van de toekomstige verdediging, van de betrekkingen met Groot Britannië en van de uitgestrekte Britse handelsgemeenschap, zijn nog onopgelost gelaten.

De triomph van die nieuwe geest in de verklaring, dat Engeland zich uit Indië zal terugtrekken, is waarlijk een opmerkelijke voorval, aldus de **New York Herald Tribune** (22.2). Het duidt op een breuk met de oude wereld, die opvallender is dan enige gebeurtenis, sinds de eerste wereldoorlog Europa in beroering bracht. Een nieuwe natie, naar de mogelijkheden waarvan nog slechts gegist kan worden, staat op in Azië — in een plastisch Azië, dat echter, wanneer het in goede handen komt, gevormd kan worden tot een voorbeeld voor de toekomst van de wereld.

Attlee's verklaring betekende een overwinning voor allen, die zoals Gandhi en Nehroe de nieuwe geest in Indië vertegenwoordigen.

Toch was het geen nederlaag voor Engeland. De Labour-regering heeft van een positief en dapper leiderschap blijk gegeven door de Indische leiders te stimuleren de verantwoordelijkheid, die hun overwinning met zich brengt, onder het oog te durven zien.

De Engelsen hadden makkelijk nog kunnen treuzelen in Indië door de Hindoes tegen de Mohammedanen uit te spelen en de prinsen tegen de boeren. Door deze rol te weigeren — ondanks de verleiding die dit bood voor een regering, waar in binnen- en buitenland grote druk op werd geoefend — hebben Attlee en zijn collegas zich ware staatslieden getoond.

De Neue Zuricher Zeitung (23.2) wijst er nog eens op, dat als over zestien maanden nog geen op een grondwet gebaseerde Indische regering bestaat, de macht overgedragen zal worden aan meerdere regeringen. Dat betekent b.v. de regeringen van de afzonderlijke provincies en de vorsten. Wat dat wil zeggen, zal men inzien wanneer men zich realiseert dat Indië bestaat uit zestien provincies en 560 vorstendommen, waaraan het dan mogelijkerwijs overgelaten zal worden hun betrekkingen met een centrale Indische regering zelf te regelen.

De eenheid van Indië, die Groot Britannië honderd jaar geleden met geweld van wapenen tot stand heeft gebracht, loopt op die manier weer ten zeerste gevaar.

Weliswaar zijn de beslisingen van Londen ten opzichte van Indië nooit echte beslissingen geweest, daar men deze zo inkleedde, dat de werkelijkheid steeds anders uitviel dan men uit de eerste woorden zou afleiden. Zo is er ook thans sprake van, dat het burgerlijk bestuur en de verdediging van Indië verzekerd zullen blijven, dat bepaalde voorwaarden zullen worden verschaft voor de Engelse economische belangen opdat de banden niet buiten hun elasticiteitsgrens getrokken worden.

Voor Holland en Frankrijk, die ten minste nog de resten van hun eens zo ongelooflijk waardevolle bezittingen in Zuid-Azië zal zich aan deze biezondere taak geven.

De K.N.B.T.B. heeft reeds voorbereidend werk op dit gebied gedaan. oZ zal binnenkort in Frankrijk bij wijze van proef begonnen worden met een Katholiek centrum in de omgeving van Bordeaux, dat aan een 50-tal jongeren woonruimte biedt, terwijl de daarbij behorende boerderij door de emigranten, onder deskundige leiding, zal worden geëxploiteerd. Voorts krijgen zij theoretisch onderricht, o.a. in de Franse taal.

Zo worden de emigranten voorbereid en opgeleid voor hun toekomstige taak. Nadat zij het centrum, d.i. ongeveer na een jaar, verlaten hebben, komt de regeling voor de nazorg.

In een ander land, Brazilië, wordt door een drietal deskundigen, naast die van de Overheid, nagegaan in hoever daar kansen trachten te redden, zal het heengaan van Engeland een slag betekenen, die hun noden ten zeerste vergroot.

Ieder weet, dat Engeland tot de eerste wereldoorlog steeds de greep van Rusland naar Indië gevreesd heeft en dat zijn politiek in Voor-Azië de beveiliging van Indië ten doel had. Veel minder weet men, wat de houding van de Sovjet Unie zal zijn, wanneer in een aan zich zelf overgelaten Indië onlusten en burgeroorlog uitbreken. Zonder twijfel zal de Labour regering alle met dit speciale probleem samenhangende mogelijkheden overwogen hebben.

De Journal de Génève (26.2) merkt op, dat de benoeming van Mountbatten als opvolger van Wavell een aanwijzing verstrekt in welke richting het Ministerie in Londen de ontwikkeling der zaken hoopt te leiden. De laatste Onderkoning voor Indië, die een geweldig aanzien geniet zowel in Groot Britannië als in de Aziatische wereld, is een voorstander van de Indische zaak. Men kent de rol die hij heeft gespeeld als beschermer van de nationalisten in Birma.

De nieuwe onderkoning zal de basis moeten leggen voor de toekomstige handelsbetrekkingen tussen Indië en Groot Britannië; bovendien zal hij tot taak krijgen een defensieve militaire alliantie tussen de beide landen voor te bereiden.

Israelieten naar Suriname

Uit de berichten in de Nederlandse pers is niet goed duidelijk, hoe ver het nu staat met de plannen om een Joodse immigratie naar Suriname te bevorderen.

Er zouden naar we menen in Suriname daarover conferenties moeten plaatshebben met de Gouverneur, intussen is echter de Gouverneur plotseling op 19 Maart jl. naar Holland afgereisd voor een geheel andere quaestie.

Er zijn er, die zich op het simpele standpunt stellen, dat de Joden maar terug moeten naar Palestina, daar het toch hun land is. Dit is nu wel eenvoudig, doch men kan de geschiedenis van eeuwenlange uitwijking en verstoring over de wereld niet over het hoofd zien.

Anderen hebben als enige basis van onderhandelen op dit punt: De Joden moeten terug want dit is hun toegezegd bij de Balfour verklaring, dit werd hun gegaranderd door den Volkenbond van Génève ene. Dit standpunt mag juridisch juist zijn, het is echter een andere quaestie iemans recht te erkennen of de uitvoerbaarheid van het hem beloofde toe te kunnen erkennen. Te weinig hebben de mensen van de Balfour verklaring zich het feit gerealiseerd, dat dit beloven wel logisch is, daar zij toch uit Palestina komen, doch zonder de kennis misschien van de Arabische toestanden vergaten zij wat voor gevolgen een dergelijke inwijking zou betekenen voor de rust in Palestina.

Een bewijs te halen uit het feit, dat de Joden die naar Palestina kwamen er een mooi industrie en landbouw land van gemaakt hebben, gaat niet op. Het gaat niet om een al of niet erkennen van hun algemeen aangenomen arbeidszaamheid, doch over de mogelijkheid nu naar Palestina te gaan.

Een bewijs te halen uit het feit dat men tijdens de oorlog zo zwaar verdrukt werd gaat niet op, daaruit kan niet logisch geconcludeerd worden: dus moeten de Joden terug naar Palestina, slechts dit en dit mag de wereld niet vergeten inderdaad, we vochten ook voor hun vrijheid en zij hebben er recht op.

Een uitwijking naar Suriname moet men zien als een tijdelijke oplossing, nu een inwijking in Palestina niet mogelijk is door de gecompiceerdheid van de verhoudingen in dat landje. Te zeggen dat een emigratie naar Suriname hetzelfde zou betekenen als iemand de wildernis injagen, en dat zo iets toch niet aan gedaan mag worden aan het volk dat zo leed, is een niet geheel juiste voorstelling van zaken. Te veel vergelijkt men een emigratie naar Suriname met een vorige emigratie naar dat land toen de Joden tien uur roeien de stroom moesten gaan wonen in een wildernis. Tien uur roeien is in de moderne tijd over een goed aangelegde weg twintig minuten.

Natuurlijk moet een dergelijke emigratie modern worden opgezet, behuizing en sociale voorziening moet af zijn.

Jammer dat Nederlandse kranten de plannen van de verrader Mussert die het volk wilde wegwerken in Suriname op één lijn geplaatst worden met deze plannen, dat geeft aan heel het pogen een onaangename tint. Het is niet gerechtvaardigd. Voor de toekomst ook van Suriname zouden deze nijvere handen mee kunnen bouwen aan een nieuwe toekomst, zoals de Joodse uitwijking naar Curaçao economisch gesproken een voordeel was voor Curaçao, zo kan ook deze uitwijking naar Suriname een voordeel zijn voor dat land.

Schoonheid en Wijsheid

Een gedicht van Bertus Aafjes.

Het verzenboek „Maria Sybilla Median" (van Bertus Aafjes), behelst de beknopte biographie van de gelijknamige vrouw, schilderes van bloemen en insecten, die als zodanig wereldberoemd geworden is.

Geboren in 1647 te Frankfort aan de Main, huwde zij daar, doch scheidde van haar echtgenoot, toen diens ontrouw zich al te schaamteloos openbaarde, om met haar kinderen uit te wijken naar Friesland, waar zij zich aansloot bij de te Wiewert gevestigde kolonie van Labadisten. Wat haar daartoe dreef en hoe zij in deze piëtistische gemeenschap leefde, verhaalt de dichter in de volgende verzen:

Zij wil in God verloren zijn,
en alle aardsche schoonheid [vluchten,
om naar den hemel te verzuchten,
en uitzien naar dat ander land,
waarnaar een heimwee in ons [brandt.
Een vlam komt in haar opgerezen
en loutert en ontsmet haar wezen,
en zoo verslindt een brandend [vuur
de eigenliefde der natuur:
Zij doet vóor het geringste boete;
zij treedt haar hoogmoed met de [voeten.
En leeft zoo rein en onbevlekt,
als tot den englenstaat gewekt.

Na verloop van tijd echter liet de artistieke drift zich weer gelden, en toen deze haar te machtig werd, vertrok zij, uit „het land uit der verkoren zielen", naar de stad, die zich aan Amstel en aan IJ zo heerlijk opendeed.

Hier waar de dagen zacht [verruischen,
vond zij in een der koele huizen
voorgoed een lieflijk onderdak:
zij noemt het In den rozetak,
en schildert, met zichzelf tevreden,
Gods wondere verborgenheden:
de diertjes, waar geen mensch [aan denkt,
maar die zij al haar aandacht [schenkt.

Evenals Guido Gezelle verdiept zij zich eerbiedig in des Scheppers substielste wonderwerken, met hem beseffend, dat, als de ziele luistert, haar verstaanbaar wordt wat de nederigste en nietigste phenomenen der natuur talen en vertolken: het diep gedoken Woord zo zoet, het mysterie van Gods „eerstigheid", om met Ruusbroec te spreken.

Amsterdam telde toenmaals tal van particuliere cabinetten „vol warme wondren uit de tropen" en „daar ging een schoonheid voor haar open, in een nog niet vermoede pracht". Deze schoonheid fascineerde haar dermate dat zij, in 1699 zich inscheepte voor een werk-reis naar de West. „De planters lachen bij den wijn om deze simpele begijn", wier dagelijks bejag één zo gans ander wit heeft dan de buik te mesten en de buidel te spekken.

Teruggekeerd in Amsterdam, stierf zij in 1717, en de dichter besluit zijn relaas van haar leven aldus:

Dit is het leven van Sybille;
ach, ik had ook zo willen leven:
zoo rein, zoo met mijzelf tevreden;
doch daarvan is hier niet de rede.

Een rammelaar noemde Lamartine alle poësie, waaraan niet een philosophie ten grondslag ligt. Valt „Een voetreis naar Rome" van denzelfden dichter nu te herleiden tot een wijsbegeerte, die meer uit begeerlijkheid dan uit wijsheid bestaat, in „Maria Sybilla Merian" geeft Aafjes uitdrukking aan een philosophie, die de simpelste dingen het diepst van zin bevindt, die in al het vergankelijke „nur ein Gleichnis" ziet, een afglans, een glimp van het grondeloze Licht Gods.

Er zijn in dit werkje natuurlijk invloeden aanwijsbaar; enkele reminiscenties aan Jan Angelman zijn onmiskenbaar en het timbre der verzen herinnert hier en daar aan Vondel. Zeer mooi zijn de descriptieve gedeelten; zo de beschrijving van Friesland (waar de dichter, in 1945, dit opusculum concipieerde) en de schildering van de gloeiende pracht der exotische natuur.

Het is waar: wat zelfs den goeden Homerus soms overkwam, gebeurt ook Bertus Aafje af en toe, en dan stremt een slotterige regel even de melodieuze stroom. Al met al echter geeft „Maria Sybilla Merian" volop stof tot dankbaarheid jegens den poëet, die met dit verzenboek, aan schoonheid èn wijsheid rijk, zich de genadegave van het dichterschap inderdaad waardig bewijst, nadat hij dit met ander werk helaas had doen betwijfelen.

A. E.

*) N.a.v. „Maria Sybilla Merian", Uitgever J. M. Meulenhoff te Amsterdam.

Met ingang 8 April a.s. zal het Bevolkingsbureau voorloopig op werkdagen vanaf 3 p.m. voor het publiek gesloten zijn.

De afdeelingen Burgerlijken Stand en Paspoorten blijven echter tot 4.30 n.m. open.

Het Hoofd van het Bevolkingsregister en den Burgerlijken Stand

Aeroclub Curacao

Op 17 April 1947, des avonds om 8 uur wordt de jaarvergadering gehouden in de club Asiento (vergaderzaal).

AGENDA:

1. Opening,
2. Mededeelingen en ingekomen stukken,
3. jaarverslag secretatis,
4. jaarverslaag penningmeester,
5. verslag kascommissie,
6. verkiezing bestuur,
7. verkiezing kascommissie,
8. rondvraag en sluiting.

De Heeren Mr. S. W. van der Meer, Ir. J. Bonnema en R. - Reuland zijn niet herkiesbaar.

Candidaatstellingen voor het bestuur, voorgedragen door tenminste 5 leden, moeten uiterlijk 10 April worden ingediend. Bekendmaking van de candidatenlijst geschiedt op het publicatiebord.

HET BESTUUR.